

VZDOR

časopis utlačanej a vykorisťovanej väčšiny

časopis vykorisťované a utiskované väčšiny

1-4/2016

<http://casopis.vzdor.org>

★VZDOR

ĎAKUJEME VÁM!

Zotrváme až do víťazného konca!

Z OBSAHU:

Záver z volieb do NRSR 2016—Štrajkujúcim učiteľom—Ako z nás potrebujú spraviť extrémistov—O ťažbe ropy na východnom Slovensku—Čo chce Obama na Kube?—Najľavicovejšie futbalové fanúšikovské tábory sveta—Prečo nie priamu demokraciu—Protest v Prešove—Nové zmeny v našej strane

★VZDOR

Štrajkujúcim učiteľom!

PODPORUJEM
ŠTRAJKI!

Učiteľské povolanie patrí nepochybne medzi najdôležitejšie profesie (pri všetkej úcte k iným povolaniam), lebo ovplyvňuje myslenie celých generácií, čím vytvára našu budúcnosť a stav našej kultúrnej vyspelosti. Preto je zarážajúce, že súčasný stav učiteľstva sa dostal na perifériu záujmu verejnosti, najmä politických špičiek.

V súčasnosti slúži vzdelávací systém neo-liberálnej ideológii, ktorá deťom odmalicka vštepuje zásady prehnanej individuality a egoizmu ako hybnej sily súčasného zriadenia. Škola sa tak sama stáva kousi fabrikou, ktorá chrľí na trh iba akési bioroboty,

plniace úlohu koliesok v stroji nadnárodného kapitalizmu. Takýto prístup je obrovskou ranou nielen pre potenciál mládeže, ale aj pre rozvoj národnej kultúry a ekonomickej sebestačnosti. Vzniká pretlak spoločensky neúčinných profesií, absolventi užitočných odborov zas ostávajú nevyužití. Z kedysi sebestačnej krajiny sa stala montážna dielňa pre svet.

Nepriaznivá finančná situácia učiteľov je nevyhnutným dôsledkom neprekonateľného rozporu medzi zamestnancami a zamestnávateľmi v kapitalizme, kedy sa aj štát správa kapitalisticky, snažiac sa ušet-

riť na mzdových nákladoch štátnych zamestnancov, aby mohol uspokojiť pažravý veľkokapitál, parazitujúci na spoločných zdrojoch.

Preto podporujeme spravodlivé požiadavky učiteľov, zároveň však dôrazne upozorňujeme na štrukturálne príčiny nedôstojného stavu, v akom sa školstvo momentálne nachádza. Tiež sa dištancujeme od akýchkoľvek pokútnych síl v pozadí štrajku, ktoré dokazujú, že akékoľvek spravodlivé požiadavky nevyhnutne v tomto politickom zriadení narážajú na snahy o vytlačenie politického kapitálu.

VZDOR—strana práce

Ako z nás potrebujú spraviť extrémistov, bláznov a zdiskreditovať tak snahu o zmenu systému

„L'avicoví extrémisti“ či „ultrakomunisti“ – aj takýmto mediálnym označením sa stretáva naša strana Vzdor-strana práce. Aj toto hranie sa so slovíčkami má svoju ideologickú podstatu. Legalizovať a legitimizovať súčasné politické zriadenie (to čo tu je, je v poriadku) a už vopred odrádzať od sympatizovania s tými, ktorý ho chcú zmeniť. (ak to chce niekto zmeniť, je to vyšinitý extrémista, pričom už pri samotnom slove „extrémista“ si mnohí predstavia násilie, ničenie majetku, terorizmus). Na stránkach ministerstva vnú-

tra sme našli popis l'avicového extrémizmu: „Pokúšajú sa o absolútnu rovnosť v spoločnosti. ... Typickým znakom l'avicového extrémizmu je rozširovanie princípu rovnosti na všetky oblasti života a pre všetkých ľudí... z tohto princípu vyvodzuje dôsledky, ktoré nie sú zlučiteľné s charakterom demokratického právneho štátu“

Je to typické zahmlievanie triednych rozporov, odvolávaním sa na niečo nedefinované (“demokratický právny štát” znamená akože konkrétne čo?. Znamená

to vykorisťovateľský systém, ale to nikto nepovie lebo by to bolo neprijateľné). V matematike sa toto volá definovanie neznámeho neznámym (obscurum per obscurius). V exaktných vedách ako v matematike je to neprípustné ale v spoločenských vedách je to tolerované. Vidno, že kapitalizmu došli argumenty – je v kríze tak ako aj v ďalších oblastiach.

Poplatní spisovatelia kapitalizmu si dali nemalú prácu, aby vykreslili komunizmus ako vládu všeobecného rovnostár-

stva, kde vraj všetci budú dostávať rovnako, všetci budú mať rovnaké chute a potreby a pre všetkých bude zavedený „kasárenský poriadok“. Tieto rozprávky svedčia len o nevedomosti ideológov ospevujúcich kapitalizmus a o ich zvieracej nenávisti ku komunizmu.

V skutočnosti však v socializme, ani v komunizme nie je a nebude rovnosť. Marxizmus-leninizmus dokázal, že malomeštiacke predstavy o socializme, ako o všeobecnej rovnosť sú karikatúrou socializmu. V skutočnosti znamená rovnosť v socializme odstránenie triednej nerovnosti a útlaku, zavedenie rovnakej vzťahu k výrobným prostriedkom a oslobodenie všetkých pracujúcich od vykorisťovania, zavedenie rovnakej odmeny za rovnakú prácu. Socializmus však absolútne neznamená rovnakú odmenu pre všetkých,

lebo každý dostáva podľa množstva a kvality práce, a na tomto stupni ešte stále trvá rozdiel medzi prácou kvalifi-

kovanou a nekvalifikovanou, medzi prácou fyzickou a duševnou.

Rovnosťou marxizmus rozumie nie rovnosť v osobných potrebách a životných pomeroch, ale úplné odstránenie tried, tj.

a) rovné oslobodenie všetkého pracujú-

ceho ľudu od vykorisťovania, akonáhle sú kapitalisti zvrhnutí a vyvlastnení
b) rovné zrušenie súkromného vlastníctva výrobných prostriedkov pre všetkých, akonáhle sú výrobné prostriedky prevedené do vlastníctva celej spoločnosti
c) rovnú povinnosť všetkých pracovať podľa svojich schopností a rovné právo všetkých pracujúcich dostávať za to ohodnotenie podľa svojej práce

Pritom vychádza marxizmus zo zistenia, že záľuby a potreby ľudí nebyvajú a nemôžu byť rovnaké a rovné čo do kvality, alebo kvantity. V socializme je postavenie každého občana v spoločnosti určované nie jeho hmotnými pomermi, národnostným pôvodom ani pohlavím, ale jeho osobnými schopnosťami a jeho osobnou prácou.

Stanislav Pirošík - predseda Vzdustrany práce

Vyhlásenie Vzdustrany práce ku pokusom ťažiť ropu na východnom Slovensku

Pokiaľ ide o ťažbu ropy na východnom Slovensku v obciach Ruská Poruba, Oľka a Smilna, máme toto stanovisko:

1. sme proti ťažbe ropy zahraničnou spoločnosťou,
2. zahraničné spoločnosti nemajú na prírodné bohatstvo Slovenska právo,
3. prírodné bohatstvo Slovenska má patriť celému národu,
4. starostlivosť o životné prostredie, rozvoj poľnohospodárstva, lesného a vodného hospodárstva a na to nadväzujúcich spracovateľských odvetví, obchodu, remesiel a služieb sú podľa nás pre Slovensko oveľa výhodnejšie ako ťažba ropy
5. v budúcnosti sa nebránime ťažbe ropy

na východnom Slovensku, ale musia byť prísne dodržané tieto podmienky: ťažiť bude národný podnik patriaci celému národu, všetok finančný zisk ostane v štátnom rozpočte Slovenska, ropa vzhľadom na svoju kvalitu bude použitá ako surovina pre farmaceutický priemysel na výrobu liečiv, naši slovenskí vedci, technici a technológovia budú poverení vyvinúť taký spôsob ťažby, ktorý vôbec, resp. len minimálne zaťaží životné prostredie a zdroje pitnej vody.

Preč s kapitalizmom a oligarchiou!

Vládu do rúk ľudu!

VZDOR – strana práce

Svet patrí nám!

odborársky občasník

SvetPatriNam.eu

Odborársky občasník vydávaný VZDOR-stranou práce

Kuba na rázcestí: Čo signalizuje Obamova návšteva?

Kuba, jeden z posledných mohykánov socialistickej éry, zažila 20.3.2016 historický okamih – na jej pôdu vstúpila noha amerického prezidenta prvýkrát od roku 1928. Stretnutie Raúla Castra s Barackom Obamom bolo vyvrcholením procesu rozmrazenia kubánsko-amerických vzťahov. Prvým náznakom bolo vzájomné podanie rúk na pohrebe bývalého prezidenta JAR Nelsona Mandelu v roku 2013, pričom už v decembri roku 2014 hlásili obe krajiny novú éru vzájomných vzťahov. V apríli 2015 nasledovalo stretnutie na Summitu Amerík v Paname, ďalšie sa uskutočnilo na pôde OSN v septembri roku 2015. Výsledkom bolo zjemnenie reštrikcií v cestovaní pre amerických občanov, navyše došlo k ústupkom i v hospodárskej oblasti – Kuba začala do USA vyvážať cigary a rum, kým Američania odpovedali umožnením dodávok počítačov a telekomunikačnej techniky. Ešte koncom mája roku 2015 vošla do platnosti Obamova rezolúcia o vyškrtnutí Kuby zo zoznamu „štátov podporujúcich terorizmus“, v júli toho istého roka boli prvýkrát od roku 1961 obnovené veľvyslanectvá.

Žiadne objatie

Kubánci boli tradične pohostinní a zhovievaví: podobne ako v minulosti počas návštevy exprezidenta Jimmyho Cartera ponúkli prejav Baracka Obamu v priamom prenose. Prezident Obama absolvoval spolu so svojim kubánskym náprotivkom spoločnú tlačovú konferenciu, navštívil pamätník kubánskeho národného hrdinu Josého Martího, nechal sa odfotiť pred podobizňou legendárneho revolucionára Che Guevaru a dočkal sa i formálnych vojenských počt. Najviac však vo svete zarezoval záver tlačovej konferencie, kedy sa Obama pokúsil Castra objasniť, na čo ten zareagoval zdvihnutím Obamovej ruky. Nejednoznačné gesto sa stalo predmetom živej diskusie na internete – mnohí chápali tento bizarný moment ako diplomatické víťazstvo Raúla Castra a jeho nevôľu demonštrovať akékoľvek prehnané prejavy priateľstva. I pozvanie

americkej delegácie priamo do srdca revolúcie so zabezpečením maximálnej otvorenosti a verejnej publicity sa dá chápať ako prejav kubánskeho sebavedomia.

Prestrelka o ľudských právach

Samotná konferencia priniesla niekoľko zaujímavých momentov. Americký prezident kritizoval kubánske zriadenia iba nepriamo: „Existujú ekonomické modely, ktoré jednoducho nefungujú.“ Následne Kubu vyzval na zintenzívnenie hospodárskych kontaktov s americkými podnikateľmi: „Súkromný sektor môže byť kompatibilný s dobrým vzdelávacím systémom a zdravotníctvom zadarmo.“ Nepriamo tým naznačil požiadavku na transformáciu kubánskej ekonomiky na hybridný systém. Keď zúčastnení novinári otvorili

tému ľudských práv a „politických väzňov“ na Kube, Castro sa nenechal zatlačiť do kúta: „Existuje 61 medzinárodných kritérií na posudzovanie súladu jednotlivých krajín s požiadavkou na dodržiavanie ľudských práv. Koľko krajín vyhovuje

všetkým?“ spýtal sa novinárov a vzápätí rovno aj odpovedal: „Žiadna. Niektoré krajiny sú v súlade s niektorými kritériami, iné zas v súlade s inými.“ Následne dodal, že Kuba plnohodnotne spĺňa 40 zo 61 kritérií, jedným dychom však nepriamo poukázal na fakt, že Američania nedodržiavajú ani tie najzákladnejšie ľudské práva: „Myslíte si, že existuje elementárnejšie právo ako zdravotná starostlivosť? Aby milióny detí neumierali pre nedostatok vakcín či zdravotnej starostlivosti? Súhlasíte

s tým, že bezplatné vzdelávanie by malo byť garantované pre kohokoľvek, bez ohľadu na to, kde sa narodil? Myslím, že veľa krajín toto nepovažuje za ľudské právo.“ Skutočne, preslávený kubánsky zdravotnícky a vzdelávací model dáva kubánskemu prezidentovi morálnu legitimitu pre podobné tvrdenia (krajina vďaka nim dosiahla svetové parametre v priemernom veku dožitia, zdravotnej starostlivosti, dostupnosti kvalitného vzdelania či boji s analfabetizmom). Napokon načrtnol aj problematiku rovnoprávnosti pohlaví: „Na Kube ženy dostávajú za tú istú prácu toľko ako muži.“

Budúcnosť Kuby

Čo môže znamenať oteplenie vzťahov pre budúcnosť socializmu na Kube? Samozrejme, obe strany taktizujú. Spojené štáty, ktoré si niekoľkokrát vylámali zuby na nezlomnej a nepoddajnej Kube, by boli najradšej, keby sa jedna z ich najmenej vydarených epizódok z čias studenej vojny definitívne uzavrela. Kuba by si zas po desaťročiach vyčerpávajúceho hospodárskeho embarga konečne vydýchla. Nič však nie je zadarmo... Američania budú žiadať ústupky – reformy a liberalizáciu, ktoré následne umožnia vstup amerických firiem na kubánsky trh. Už teraz padajú konkrétne mená amerických korporácií v súvislosti so vstupom do turistického či strojárkeho sektora. Stará garnitúra revolucionárov na čele s bratmi Castrovcami má diplomatických skúseností na rozdávanie, počas dekád odboja voči všemožným americkým snahám o podvrtnú činnosť získala dostatočné

sebavedomie a svoju neoblomnú pozíciu opakovane potvrdzovala. Ale čo bude nasledovať po nich? Raúl už dávnejšie avizoval svoju rezignáciu v roku 2018, ktorej by mala predchádzať celospoločenská diskusia o budúcnosti krajiny. Ešte v roku 2003 sa však v referende 8 miliónov Kubáncov vyslovilo za nedotknuteľnosť socializmu a jeho neodvolateľnosť prostredníctvom parlamentu, čiže na ústavnú zmenu bude potrebné podobné referendum. Všetko tak bude pravdepodobne závisieť v konečnom dôsledku od samotného ľudu.

Reformná politika

Socialistická Kuba je izolovaná a keďže ako menšia ostrovná krajina nedisponuje dostatočným prírodným bohatstvom, je odkázaná na obchod s kapitalistickým okolím. Väčšia otvorenosť ich ekonomiky však pôjde nevyhnutne ruka v ruku s čoraz väčšou benevolenciou voči súkromnému podnikaniu na Kube. Kým 90. rokov, v čase hroziaceho hladomoru po demontáži socialistického bloku, mala liberalizácia v niektorých oblastiach národného hospodárstva isté opodstatnenie, v súčasnosti môžu podobné ústupky viesť jedine k postupnému vytvoreniu podmienok na odstránenie socialistického zriadenia. V posledných rokoch sa kubánske vedenie rozhodlo pre mnohé reformy, ktoré viedli ku preferovaniu družstevníckeho vlastníctva v poľnohospodárstve či dokonca prieniku súkromného podnikania predovšetkým do sféry služieb. Britský denník The Guardian dokonca už teraz naznačuje, že história si Fidelovho mladšieho brata zapamätá ako reformátora. Kuba ako jedna z mála krajín, nedotknutých a nepoškvrnených americkou kultúrnou hegemoniou (dodnes tam nefunguje ani jeden McDonalds), sa tak ocitá na historickej križovatke s otáznou budúcnosťou...

Posun vo vzťahoch

V 20. storočí sa nijak netajili otvoreným nepriateľstvom voči Kube a v záujme zosadenia nepohodlnej vlády neváhali siahnuť po najagresívnejších praktikách. V roku 1961 si americká jednotka zložená z kubánskych exulantov vylámala zuby v Zátok svíň počas pokusu o inváziu. Najdôležitejší predstavitelia štátu, na čele s Fidelom Castrom, opakovane čelili vážnym pokusom o atentát – pri niektorých dokonca CIA neváhala využiť služby bossov amerického podsvetia. Americké orgány tolerovali proticastrovské polovojen-

ské jednotky zložené z kubánskych prísahovalcov ako Alpha 66 či Omega 7, ktoré na území Floridy uskutočňovali výcvik za výdatnej asistencie CIA. Tieto organizácie spolu s operatívami amerických tajných služieb (ako napr. neslávne známy Luis Posada Carilles, v súčasnosti zbavený

akýchkoľvek obvinení a žijúci na slobode v Miami) stáli za množstvom teroristických útokov na území Kuby, ktoré si vyžiadali vyše tri tisíc civilných obetí. Popritom museli Kubánci čeliť početným prípadom hospodárskej sabotáže, pokusom o zničenie poľnohospodárskej úrody pomocou chemických a biologických útokov či neustálemu demonizovaniu svojho zriadenia. Tieto metódy malo podporiť aj hospodárske embargo, ktorého cieľom bolo podľa dokumentov odtajnených v roku 1991 vyvolať „hlad, zúfalstvo a zosadenie vlády“.

Americká zmena stratégie

V posledných rokoch však Američania svoju stratégiu smerom ku Kube (či celkovo k Latinskej Amerike) evidentne prehodnotili. Aj napriek tomu (resp. práve kvôli tomu), že vyvíjali obrovský nátlak a investovali značné prostriedky do týchto zemepisných šírok, odkaz kubánskej revolúcie, duch Che Guevaru a bolívarskych osloboditeľov podnietil výrazný rozmach socialistických myšlienok naprieč celým kontinentom. Američanom nezostalo nič iné, ako zmeniť stratégiu a atentáty, priame vojenské intervencie či cieľavedomé

vyvolávanie povstaní v záujmových krajinách vymenili za falošné úsmevy, predstieranú náklonnosť a účelovú zmenu rétoriky. Napokon im ani nič iné nezostáva: vyše 70 percent americkej verejnosti sa podľa Pew Research Center vyslovilo za zrušenie embarga a 54 percent zas podľa prieskumnej spoločnosti Gallup vníma Kubu pozitívne (oproti 10 percentám v roku 1996). Jedna vec sa však nezmenila dodnes – doláre smerujúce do vreciek kubánskych „disidentov“. Tí sa v súčasnosti radi ostentatívne prezentujú na najrozličnejších manifestáciách, napr. v podaní známej organizácie „Bielych dám“. Jedná sa o manželky údajných politických väzňov, ktoré podľa zistení Wikileaks prijímajú dotácie od USA. Každý prípad policajného zásahu voči demonštrantom je pritom rozmazávaný zahraničnými médiami. Kubánske zásahy voči prejavom nespokojnosti s režimom (väčšinou v podaní hŕstky ľudí, prečíslenej prorežimnými demonštrantmi) sa pritom nedajú nazvať inak ako zhovievavé v porovnaní s praktikami Spojených štátov či iných kapitalistických štátov. Prečo tie isté médiá neinformujú o porušovaní ľudských práv, keď americké policajné jednotky (prípadne aj svoje vybavením skôr regulérnu armádu) tvrdo zasahujú voči protestujúcim v uliciach a keď sa im to vymkne spod kontroly, tak štátne orgány neváhajú povolať Národné gardy (viď Seattle 1999)? V žiadnej krajine na svete nie je dodržiavanie ľudských práv bezchybné, ale pokiaľ sa chceme vyhnúť pokrytectvu, musíme sa zbaviť dvojakoého metra pri posudzovaní analogických prípadov...

Kubánske dedičstvo

Akým smerom sa uberie kubánska revolúcia – a či vôbec pretrvá – je nateraz otáznive. Kubánsky socialistický režim si aj napriek neustálým atakom, hospodárskemu embargu a permanentným bojovým podmienkam pripísal množstvo úspechov: pomoc národnoosobodzovacím hnutiam v Afrike či Latinskej Amerike, priama vojenská intervencia v Angole (kde sa kubánska dobrovoľnícka armáda ako jediná po boku Angolčanov postavila juhoafrickým fašistom), výrazný podiel na kolapse apartheidu či cezhraničná solidarita vo vzťahu k chudobným krajinám Tretieho sveta v podobe poskytovania bezplatnej zdravotníckej a vzdelávacej výpomoci ostanú navždy zapísané v histórii.

Tomáš Bóka - aktivista MO Vzdoru-strany práce v Bratislave

Najľavicovejšie futbalové fanúšikovské tábory sveta

Futbal je nepochybne športom číslo jedna na svete. Je súčasťou našich životov a dianie na tribúnach futbalových stánkov niekedy odráža i svet za ich bránami. Množstvo futbalových klubov preslávili ich fanúšikovia, a to nielen vďaka chorálom a nápaditým choreografiám, ale aj kvôli vyhraneným politickým názorom. Mnohí z nich si osvojili ľavicový svetonázor, tu je zoznam niektorých.

Livorno, Toskánsko, Taliansko

Livorno možno právom považovať za hlavné mesto talianskeho komunizmu. Práve v tomto meste bola totiž v roku 1921 založená Talianska komunistická strana. Miestni fanúšikovia si osvojili ideológiu nového sveta bez vykorisťovania a dodnes sa jej pridriavajú. Portréty Che Guevaru a Josifa Stalina na transparentoch či tričkách nie sú ničím výnimočným. Skutočný duch komunizmu je tu cítiť na každom kroku. V Livorne dokonca každoročne oslavujú Stalinove narodeniny. Žiadny zápas sa nezačne bez toho, aby si fanúšikovia spoločne nezaspievali povestnú skladbu talianskych partizánov z 2. svetovej vojny „Bandiera Rossa“. Ich cho-

rály sú obyčajne o špinavých kapitalistoch, vykorisťovanej pracujúcej triede a naničhodnej vláde, pričom zápasy proti AC Miláno si vychutnávajú obzvlášť – skladbou „Silvio Pedofilio“ dávajú jasne pocítiť mecenášovi milánskeho veľkoklubu Berlusconi, čo si o ňom myslia. Keď sedemnást' talianskych vojakov zomrelo v Iraku, všetky talianske fanúšikovské tábory si minútu ticha uctili ich pamiatku – jedinou výnimkou bolo práve Livorno. Miestni fanúšikovia si radšej zvolili piesne oslavujúce irackú armádu a jej odpor voči okupantom.

Omonia Nikózia, Cyprus

Omonia vznikla v období občianskej vojny v Grécku odštiepením od APOELu Nikózia. Dôvodom bol prokomunistický postoj odidencov, ktorý nemohol byť kompatibilný s čoraz pravicovejším smerovaním APOELu. Dodnes sa preto derby zápasy medzi týmito celkami vyznačujú vysokou mierou politicky motivovanej nevráživosti.

Komunistická strana sa na Cypre teší stále veľkej popularite, čo Omoniu stavia do pozície najobľúbenejšieho klubu na ostrove. Zaujímavosťou je, že popri neodmysliteľných portrétoch Che Guevaru a komunistických symboloch sa na tribúnach často objavujú aj vlajky jednotného Cypru, kým nacionalistický a progrécky APOEL používa grécke vlajky. Niekedy i futbalové štadióny dokážu veľa napovedať o miestnych politických reáliách...

Celtic Glasgow, Škótsko

„Zelená brigáda“, preslávené tvrdé jadro

fanúšikov Celticu, sa považuje za antifašistickú, antiimperialistickú, antibritskú a radikálne ľavicovú skupinu. Nezaostávajú však ani ostatné skupiny ultras. Medzi najčastejšie témy ich politických stanovisk patri história hrdinského odboja voči britskému imperializmu či boj za právo na sebaurčenie – netreba zvlášť pripomínať príčiny napätých vzťahov na ostrovoch. Nakoľko sa jedná o klub založený predstaviteľmi početnej írskej komunity, často sa objavuje aj podpora radikálnej írskej republikánskej armády (IRA). Nemožno sa teda diviť, že jeden z najírskych klubov sveta je zároveň aj jedným z najľavicovejších.

Pauli, Hamburg, Nemecko

Legendárny klub sa preslávil svojou neoblohmou antifašistickou pozíciou a bláznivými fanúškami, nestrácajúcimi nič zo svojho entuziazmu ani napriek tomu, že ich mužstvo momentálne pôsobí iba v druhej lige. Vlajky a symboly St. Pauli môžete nájsť snáď na každom mieste sveta s vysokým výskytom antifašistov. Klub a jeho fanúšikovská kultúra sa stali nielen fenoménom ale aj symbolom odporu proti akejkoľvek diskriminácii.

V roku 2003 fanúšikovia zachránili klub pred bankrotom spontánnou vlnou nakupovania suvenírov, vlajok a permanentiek, či dokonca usporadúvaním punkových koncertov na podporu milovaného klubu. Ultras St. Pauli rozhodne neodmietajú zrážky so svojimi ideologickými oponentmi, predovšetkým fanúškami Dinama Drážďany či Hansy Rostock. Nakoľko prívrženci St. Pauli dôrazne odmietajú akýkoľvek nacionalizmus, nepodporujú ani reprezentačný tím Nemecka na majstrovstvách sveta či Európy. Počas MS 2006, ktoré sa konali na domácej nemeckej pôde, dokonca zorganizovali vlastný „Wild Cup“ – na ten pozvali reprezentantov krajín, ktoré nie sú oficiálne uznané svetovým spoločenstvom, ako napr. Tibet, Grónsko, Severocyperská turecká republika a napokon – Republika St. Pauli...

Rayo Vallecano, Madrid, Španielsko

Vallecano je štvrťou, v ktorej sa odnepamäti sústreďuje chudoba, bezdomovci či prisťahovalci a v ktorom prekvitá prostitúcia a kriminalita. V časech pravicového diktátora Franca sa Vallecano stalo súčasťou Madridu, ľavicové idey, ktoré tam zapustili hlboké korene ešte v časech Španielskej občianskej vojny, sa však odvtedy len posilňovali. Kým včera Vallecano protestovalo proti francovskému fašizmu, dnes protestuje proti kapitalizmu.

Boj s fanúšikmi konkurenčného Realu Madrid či symbolická ochrana vlastných krčiem

a podnikov bývali kedysi vo Vallecano na každodennom poriadku. V súčasnosti sa však už od niekdajších radikálnych pozícií upúšťa (kapitalizmus postupne rozleptáva miestnu krajinu ľavicu), napriek tomu sú však fanúšikovia Vallecana stále pripravení na pouličné zrážky či protest.

Zdroj: thecircular.org (The Most Left-Wing Football Clubs Of The World)

Preložil **Tomáš Bóka** – aktivista Miestnej organizácie Vzdor-strana práce Bratislava

Priama demokracia v kapitalizme je utópiou

Je zaujímavé sledovať, ako niektorým obdivovateľom kapitalizmu pomaly dochádza, že celý kapitalistický systém je postavený na okradaní más a rozkrádaní štátu za pomoci vládnej a poslanskej zberby a ich kumpánov. A takto to už nemôže ďalej fungovať. Dokonca si vytvorili mýtus, že toto sa deje len na Slovensku a nikde inde a tomu sa dá zabrániť priamou demokraciou. Hneď v prvom bode ich musím sklamať. Deje sa to aj v rozvinutých demokraciách a vždy v minulosti sa to tak dialo, že boháči vysávali ostatných obyvateľov čo malo za následok vznik nepokojov, revolúcií a zmien v spoločenskom usporiadaní. Stačí si spomenúť na Trochu mušketeroch ako kráľovstvo krachovalo a vládnuca vrstva si vyplácala dôchodky, renty, pridelovala si majetky a na poddaných uvalovala stále nové a nové dane. Čiže to čo sa robí dnes nie je nič nové. V Nemecku, Francúzku a v celej Európskej únii sa deje to isté. Rôzne podvody pri pridelovaní štátnych zákaziek, pri vyplácaní rôznych štátnych príspevkov, finančné machinácie a podobne.

Jednoduchý pohľad na „slávnú“ kapitalistickú ekonomiku

Zisk, ktorý sa vytvorí v štáte je rozkradnutý niekoľkými jednotlivcami – majiteľmi výrobných prostriedkov, kapitalistami za pomoci rôznych legálnych a nelegálnych podvodov. Časť toho zisku sa venuje politickej a vládnucej politickej reprezentácii, aby navrhovala a schvaľovala zákony výhodne pre oligarchov. Napr. všetky štáty EÚ majú stovky miliárd dlžôb, múdro svojim občanom hovorí, že musia šetriť na ich dôchodky, zdravotnú starostlivosť, školstvo a majú si pritiahnúť opasky. Čím nás však hneď prekvapí EU, že nájde stovky miliárd na bombardovanie a zničenie nejakej krajiny.

Zisky miznú, štát nemá peniaze na svoj

chod na udržiavanie nevýrobných odvetví, ako je zdravotníctvo, školstvo a preto si požičiava a zaťažuje svojich občanov stále ďalšími poplatkami a daňami. Každému je jasné, že svoje dlhy štát nikdy nesplati, ale každý rok vytvorí ďalšie a obyvateľstvo ešte viac zaťaží. Toto sa nedá robiť donekonečna, to už veľa ľudí chápe a verí že situáciu zachráni rozprávka zvaná priama demokracia, ale smola v kapitalizme nemôže nikdy fungovať.

Priama demokracia v kapitalizme je utópiou

Odpoveď je veľmi jednoduchá, lebo úroveň prežitia človeka v kapitalizme závisí od množstva peňazí, ktoré vlastní, bez nich je nič a zdochne na ulici. Ďalej v kapitalizme existuje početne malá skupina ľudí ktorá vlastní obrovský majetok nielen v peniazoch, ale vlastní obrovské rozlohy pôdy, ložiská nerastných surovín, vodné zdroje, výrobné prostriedky od ktorých sú závisle milióni občanov demokracii, vlastní banky, finančné spoločnosti, ktoré požičiavajú štátom, vlastní všetky takzvané „nezávislé“ médiá, televízie, rozhlas a noviny. Títo ľudia v skutočnosti rozhodujú o chode

INTERNATIONAL COORDINATION OF
REVOLUTIONARY PARTIES AND ORGANIZATIONS

**MEDZINÁRODNÁ KOORDINÁCIA
REVOLUČNÝCH STRÁN A
ORGANIZÁCIÍ**

WWW.ICOR.INFO

a smerovaní politiky štátu. A potom je tu ešte organizovaný zločin. Maličká „škvrnka“ každej demokracii, armáda ľudí ochotných za peniaze urobiť čokoľvek.

Dúfam že teraz je to každému jasné že táto kombinácia nikdy nedopustí aby ich zisky, miliardové investície boli ohrozené nejakou skupinou nezávislých odborníkov, politikou, alebo rozhodnutím nejakých „pomätených“ občanov, ktorý nechápu koľko už investovali do tohto biznisu.

A pre menej bystrých po lopate, majitelia korporácii jednoducho tých nezávislých politikov podplatia samozrejme nie len kufrom peňazí, ale dajú im, alebo ich príbuzným miesto v dozornej rade, dajú im výhodne nejaké akcie, podiely, dôležitú informáciu na základe ktorej sa nabalia, čiže nezávislí odborníci pochopia, že pokaziť im investíciu znamená aj pre nich stratu. Niekedy stačí keď pohrozia odchodom ich fabrík a v štáte vzniknú desaťtisíce nezamestnaných, veríte že toto budú riskovať nezávislí politici? Alebo je tu druhá možnosť, že ich kamaráti s organizovaného zločinu na nich niečo našijú, alebo ich rovno zabijú a ani pes po nezávislom odborníkovi, politikovi neštekne, lebo aj policajti, sudcovia potrebujú stále viac peňazí a kto ich ochráni? Spomeňte si na množstvo amerických

filmov. Ako sa kongresmani vzájomne odstraňujú, majitelia korporácii nechávajú odstrániť politika, ktorý ohrozuje ich zisky. Myslite si, že to všetko sú rozprávky? Preto nikdy žiadna priama demokracia v kapitalizme nebude. Smer vývoja je jasný. Majetok ľudí sa bude znižovať. Bude postupne skúpený oligarchiou, nezamestnanosť a chudoba bude narastať a to bude vytvárať napätie v spoločnosti. Zo začiatku to bude nárast kriminality a postupne to bude prechádzať do revolučných nálad a snáh zmeniť spoločenský systém.

Máme tu nezamestnaných, je jasné, že počet pracovných miest je menší ako počet ľudí čo môžu pracovať. Z toho vyplýva, že nezamestnaní budú vždy nezamestnaní, lebo im kapitalisti ukradli prácu. Aby prežili v demokracii musia poberať rôzne dávky, ktoré štát vypláca a prílepšovať si drobnou kriminalitou. Čo robia obdivovatelia kapitalizmu? Nenávidia ich, usporiadávajú protesty, alebo si oholia hlavy, vezmú tyčky a buchocú. Za nadšeného súhlasu niektorých spoluobčanov

Zvláštne je na tom to, že občania vedia, že tu máme malú skupinku ľudí, ktorí kradnú miliardy a škodia celej spoločnosti, to oni prakticky pripravili nezamestnaných o prácu, proti nim nikto neprotestuje,

neoholí si hlavu a nevezme tyčky a nerozbije im limuzíny. Ale naopak úctivo ich zdraví a berú od nich peniaze na rozvoj ich veľkolepých pravicových strán, hnutí. Čiže obdivovatelia kapitalizmu a demokrati budú prosíť, aby už konečne urobili poriadky s chudobou a zaviedli s v o j f a š i z m u s . Záver: Sú len dve cesty. Obnovenie socializmu a jeho následný vývoj, alebo nastolenie neobmedzenej vlády veľkokapitalistov, majiteľov korporácii, tak ako nám ju predviedli pred a počas 2.svetovej vojny. Veď celá kapitalistická, kresťanská a demokratická Európa sa tak rýchlo podrobila, že to stojí až za zamyslenie. Žiadna tretia cesta, kde sa oligarchia delí o svoje zisky s ostatnými neexistuje.

kpt. Kloss, VZDOR - strana práce

O samosprávnych podnikoch a družstvách v kapitalizme

(Reakcia na prednášku dňa 12.12.2015 v Žiline s touto témou)

Do zamestnaneckých samospráv bola vložená nádej, že pomocou nich sa dá poraziť kapitalizmus pokojnou cestou, plynulým pretvorením na socializmus a to spôsobom, že sa pracujúci budú postupne zmocňovať výrobných prostriedkov a takto

získajú ekonomický vplyv v kapitalistickej spoločnosti a tým aj možnosť meniť a upravovať zákony kapitalistického štátu a následne ho zmeniť na socialistický štát. To je nereálne. Vysvetlíme si to.

Jediným významom zamestnaneckej samosprávy je možnosť iluzórneho zlepšenia postavenie pracujúceho v kapitalizme a to len získaním dojmu, že o niečom rozhoduje a má možnosť riadiť svoj život. Treba si uvedomiť, že aj to mu je dovoľe-

né len z milosti kapitalistu.

Prečo?

Predstava, že ľudia združení v zamestnaneckej samospráve dokážu poraziť kapitalistov mnoho a mnoho ráz kapitálovo silnejších, majúcich moc vydávať zákony a deformovať trh podľa vlastných potrieb, ovládajúcich všetky represívne zložky kapitalistického štátu je nesprávna a naivná.

Zamestnanecké samosprávy aj so svojimi zamestnancami budú fungovať v kapitalistickom trhovom prostredí, preto sa mu budú musieť prispôbiť, aby prežili a nie to tvorili ešte zisk.

Napriek kolektívnemu riadeniu a rovnocennému postaveniu výrobného a riadiaceho zamestnanca, budú nútené sa podriaďovať tým istým požiadavkám na zefektívnenie výroby ako zamestnanci v kapitalistických prevádzkach a to znižovaním nákladov, miezd, predĺžovaním pracovného času a znižovaním počtu zamestnancov, len s tým rozdielom, že si to budú môcť kolektívne odhlasovať a nebudú to mať nariadené ako v kapitalistickej továrni.

Veľké kapitalistické korporácie skryto alebo priamo ovládajú celý trh a ak sa podarí nájsť voľné miesto na trhu, tak je to len s ich vedomím. Obísť toto obmedzenie by sa dalo, ak by zamestnanecké samosprávy vyrábali a vzájomne si výrobky predávali. Čo je vo väčšej miere neuskutočniteľné.

To, že zamestnanecké samosprávy v niektorých štátoch fungujú a sú úspešne nič nedokazuje. Táto ich efektívnosť, konkurencie schopnosť je výsledkom vlastného a vedomého okliešťovania svojich sociálnych požiadaviek, predĺžovania pracovného času, nízkej mzdy a vysokej výkonnosti. Nie je to nič prekvapujúce, lebo množstvo živnostníkov sa taktó samo bičujú a nemusia nad nimi stáť žiaden kontrolór, dráb. Alebo jednoducho to kapitalisti daného štátu im umožňujú.

Takto zamestnanecké samosprávy na vlastné náklady vychovávajú uvedomených otrokov zvyknutých na veľkú intenzitu práce a po zániku družstva sú pripravení na nástup do kapitalistickej továrne. (Uvedomte si, že kapitalisti úmyselne delia pracovné činnosti, nie len výrobné, na rad najjednoduchších úkonov, ktoré sa naučí každý.)

A DOSŤ!

Vykorisťujú Vás?

ORGANIZUJTE SA!

www.volitnestaci.sk www.vzdor.org

Kapitalisti týmto spôsobom môžu tiež čiastočne riešiť problém s nezamestnanosťou.

Myšlienka, že by sa ľudia postupne zmocňovali stále ďalších a ďalších výrobných prostriedkov a postupne by ovládli ekonomiku kapitalistického štátu je nesprávna a smiešna. Kapitalisti vďaka veľkosti svojho kapitálu a úplnej kontroly kapitalistického štátu to nikdy nedovolia.

Preto tadiaľ nevedie cesta k nastoleniu socializmu. Nehovoriac o tom, že zamestnanecké samosprávy, ktorým by kapitalisti umožnili byť ziskové, logicky by prešli na stranu kapitalistov, lebo by nechceli prísť o svoj výrobný prostriedok, svoje výhody, svoj blahobyť, svoj majetok a svoje postavenie. Boli by len ďalšími obrancami kapitalizmu. Tak si kapitalisti zadarmo vychovávajú nielen otroka – „pracanta“, ale aj obrancu.

Týmto spôsobom sa nedá zmocniť výrobných prostriedkov a tak získať politickú moc, možnosť rozhodovať v kapitalistickom štáte.

Politická moc sa dá jedine vydobýť socialistickou revolúciou, kde väčšina spoločnosti sa odhodlá k otvorenému boju voči kapitalistickej, vykorisťovateľskej menšine vlastniacej výrobné prostriedky. Tu sa zatiaľ dá namietat, že väčšina je spokojná zo súčasným stavom. Čo je žiaľ pravda.

Cesta k revolúcii sa otvorí v týchto dvoch prípadoch:

1. Ak dôjde k stavu, že ekonomické a existenčné podmienky väčšiny pracujúcich budú už neudržateľné a ľudia pochopia, že nie je už iné východisko, že im ide o holé prežitie. Nebudú mať už čo stratiť, ale všetko budú môcť získať. Preto sa logicky kapitalisti budú snažiť tento stav čo najdlhšie oddialovať. Napríklad aj

umožnením zakladať zamestnanecké samosprávy.

2. Pracujúci si uvedomia a rozumom pochopia, že v očiach kapitalistov sú nič, sú len odpad, lebo sú nahraditeľní. Ľudí je na planéte ako maku. Uvedomia si, že kapitalizmus logicky vyvrcholí masovými sociálnymi nepokojmi, ktoré sa budú kapitalisti snažiť maskovať ako náboženské a národnostné zrážky a ukončí sa to ďalšou svetovou vojnou. Vzhľadom na súčasne zbrane táto vojna bude vyhladzujúca.

Záver:

Ľudia si musia uvedomiť, že nastolenie socializmu a následná diktatúra pracujúcich sú nevyhnutné z hľadiska ďalšieho prežitia ľudstva, prežitia ďalších generácií, že ide o budúcnosť ich vlastných detí a vnukov a nie o ich súčasné majetky a iné výhody, lebo aj tak 90 % populácie veľkokapitalisti postupne okradnú o majetok.

Tu vidím hlavný smer práce našej strany VZDOR, stále a stále dookola upozorňovať ľudí, že kapitalizmus skončí sebevraždou ľudskej civilizácie. V zamestnaneckých samosprávach vidím využitie v tom, že by sme takýmto spôsobom mohli dokázať zamestnať niekoľkých našich súdruhov po prípadne tak získať nejaké peniaze na chod strany.

To, že autor teórie zamestnaneckých samospráv o sebe tvrdí, že je silne ľavicový nič neznamená. Tú sa treba držať Lenina. Každý kto je ochotný spolupracovať s kapitalistami je kapitalista.

kpt.Kloss, VZDOR

ĎAKUJEME VÁM!

Zotrváme až do víťazného konca!

Výsledok volieb berieme na vedomie, účasť vo voľbách neľutujeme

Úprimne ďakujeme za každý jeden hlas, ktorý ste odovzdali VZDOR-strane práce v parlamentných voľbách. Otvorene priznávame, že sme síce neočakávali veľké číslo, ale očakávali sme lepší výsledok. Volebnú porážku berieme na vedomie, zároveň sme si však vedomí, že hlásame pravdu ktorú treba nasledovať nekompromisne ďalej, napriek tomu, že dnes v spoločnosti panujú iné témy a povedomie. Čo je dnes dôležité a púta pozornosť, zajtra už nemusí. Až príde doba našich myšlienok a činov, musíme byť na ňu pripravení. Odmietame populizmus a teda prispôbovanie našich názorov tomu, čo chcú ľudia momentálne počuť. Môžeme upravovať taktiku a stratégiu, ale podstatu svojho presvedčenia nikdy.

Napriek nízkemu výsledku účasť vo voľbách neľutujeme. Voľby boli ďalším veľkým krokom pre našu stranu. Strana a jej názory sa stali podstatne známejšími v spoločnosti. A keďže my nie sme ani volebnou stranou, ani mediálnym projektom a ani stranou na jedno použitie, bola účasť vo voľbách ako súčasť stratégie pre nás dôležitá. Nad'alej máme záujem pracovať na tom, aby strana bola legitímnym a stálym revolučným marxisticko-leninským subjektom na slovenskej politickej scéne a to nie len v zastupiteľstvách, ale aj mimo nich.

O tom, že nie sme len volebnou stranou sa môžete presvedčiť krátko po voľbách, kedy môžeme svoju energiu a čas investo-

vať do ďalšej práce v mimoparlamentnej činnosti. Počas kampane podali prihlášky do strany desiatky ľudí, chceme dobudovať a zaktivizovať miestne štruktúry, začať veci dot'ahovať do konca, prepracovať volebný program strany, dostávať sa viac na pracoviská a podobne.

Napriek výsledku vo voľbách strana po mimoparlamentnej stránke silnie a rastie. Napokon aspoň v absolútnych číslach sme v parlamentných voľbách posilnili oproti eurovoľbám na takmer dvojnásobok.

Naše presvedčenie nám nedovolí hádzat' flintu do žita. Pokračujeme v práci.

Ústredná rada,
VZDOR-strana práce

Prečo nevzdáme naše odhodlanie?

Po nedávnom zlom výsledku Vzdu-strany práce vo voľbách, sa nás členov strany, či mňa osobne viacero ľudí pýtalo, prečo to nevzdáme, prečo neuznáme porážku. Ja im na to s radosťou odpovedám týmto zamyslením: Videli ste scénu z filmu Gladiátor, kde na začiatku bojujú s Germánmi? Kto nie, nech si ju pozrie vo videu, ktoré tu pripájam. Napriek obrovskej vojenskej, hospodárskej, ekonomickej presile a technickej vyspelosti

Rimanov, Germáni nesúhlasili s kapituláciou a aj keď vedeli, že bitka je dopredu prehraná, postavili sa a čelili Rimanom. Je tam krásna pasáž, kedy Maximusov veliteľ sa ho pýta, že prečo tí Germáni nepriznajú porážku a Maximus sa ho opýta, ty by si uznal svoju porážku, alebo ja? A pikoška na záver... Germáni síce prehrali túto bitku, aj keď statočne bojovali a nepoddali sa, no o pár stoviek rokov na to, to boli práve Germánske kme-

ne, ktoré rozvrátili celú Rímsku ríšu, takže vojnu nakoniec vyhrali, aj keď stáli proti nepredstaviteľnej presile a to ide...nikdy sa nepoddať. Vzdu-strana práce pokračuje ďalej v presadzovaní spravodlivejšieho a ľudskejšieho systému pre obyvateľov našej krajiny. Voliť nestačí, organizujeme sa!

Miroslav Pomajdík
podpredseda Vzdu-strany práce

Čo znamená povolebný vývoj pre Slovensko a pre našu stranu?

Povolebná situácia v NR SR, ktorá sa v prvom momente zdala ako neriešiteľná, prípadne riešiteľná iným len predčasnými voľbami sa nečakane vyriešila. Do vlády vstupuje Smer so Slovenskou národnou stranou a dvoma pravicovými stranami, ktoré v kampani ale aj pred kampaňou pomerne často vystupovali proti strane Smer-SD, aj keď rozhodne nie v takej miere ako OĽANO-NOVA, SaS či SDKÚ. Strany Siet' a Most-Híd začali byť obviňované zo zrady a bezcharakternosti. Čo ich k tomu mohlo priviesť? Predstavitelia týchto strán si dobre spočítali, čo by mohli predčasnými voľbami získať a stratiť. Samozvaný „gazda pravice“ dogazdoval na hranici zvoliteľnosti a veľmi dobre si uvedomuje, že v predčasných voľbách by nemusel prekročiť potrebných 5%. Rozhodol sa hrať vabank, aj za cenu nejednoty slov a činov. Strana Siet' počas štyroch rokov v parlamente môže prejsť výraznými zmenami politického zamerania ale i

zloženia členskej základne a takto sa môže aspoň pokúsiť spraviť si isté meno, zamerať sa na iné cieľové voličské skupiny a v národnej rade sa udržať.

Obe pravicové strany si rovnako uvedomili, že jediným problémom a čertom maľovaným na stenu nie je len Robert Fico, ale objavila sa strana Mariána Kotlebu. Béla Bugár sa počas tvorenia vládnej koalície vyjadril aj v tom zmysle, že chce zabrániť „hnednutiu Slovenska“. Dá sa polemizovať, ako by sa tieto dve strany správali pri neúčasti ĽSNS v parlamente.

Strany protestu

Proti vzniku novej vlády sa na námestí

SNP v Bratislave konalo zhromaždenie „podvedených“, ktoré bolo predovšetkým v réžii strán SaS a OĽANO. Na udalosť pozývala Facebooková skupina, ktorá mala v logu prečiarknutý ľudácky dvojkríž. Paradoxne však svojou požiadavkou predčasných volieb môžu pomôcť práve strane ĽSNS. V týchto voľbách sa tiež jasne ukázalo, že ľudia rozhodujú len medzi silnými a nechcú, aby im hlas prepadol. Svedčí o tom obrovská medzera od hranice zvoliteľnosti (niečo pod 5%) a výsledkom okolo 1%.

Okrem spomínaných strán sa do NRSR dostali aj strany označované ako hlasy protestu. Úspech Borisa Kollára, je dokažom toho, že pokiaľ nejaký mediálne známy kapitalista, ktorý občas kvapne zo svojho sudu na charitu povie do pár krčmových rečí a založí stranu, tak ho ľudia „žerú“ a má veľkú šancu na úspech. Veď napokon má aj dost času sa naplno venovať svojej kampani keďže nemusí stáť o šiestej ráno pri stroji. Boris Kollár tiež (ne)prekvapivo ako „nepolitik“ po zistení výsledkov zahlásil, že „my sme pravicová strana“. Zaujímavé, že počas kampane nič také nezaznelo.

Strana Mariána Kotlebu posilnila po tom, čo začala navonok opúšťať fašistickú se-

baprezentáciu, aj keď nie úplne, nakoľko Marián Kotleba naďalej neuznáva SNP, či sa účastní pochodov 14.marca, ktoré oslavujú vznik Slovenského fašistického štátu. Predstavitelia strany v médiách obhajujú svoje názory zaujímavým spôsobom. Už nehovoria, že to bol „židobolševický puč“ (pričom slovo „žid“ funguje vo fašistickej rétorike podobne ako satan v kresťanstve. Židom sa tu môže stať ktokoľvek, kto im oponuje, obriezka nie je podmienkou, ak je na svete niečo v neporiadku, tiež za to môžu jedine Židia a nie napríklad samotný kapitalistický systém).

Vraj sa v SNP prelialo zbytočne moc krvi. Vraj preto vystavili na úrade BBSK čiernu vlajku. Politika ĽSNS je potom logicky politikou poddajnosti a poslušnosti voči „nadriadenému národu“. Strana sa začala viac profilovať ako „protestná“ a na svoju kandidátku zobrala aj niekoľkých „aktivistov“. Práve vďaka mediálnej známosti Mariána Kotlebu dokázala táto strana pozbierať väčšinu hlasov občanov nespokojných zo súčasným stavom spoločnosti. Za spomenutie tiež stojí, že Kotleba je za svoju politiku ostro kritizovaný napr. otvorene fašistickým združením Slovenská pospolitost', ktoré sa netají ani podporou ukrajinských nacistov z „praporu AZOV“.

Čo znamená povolebný vývoj pre Slovensko ale aj pre revolučnú stranu VZDOR-strana práce?

Na základe výsledkov volieb sa dá predpokladať pokračovanie kurzu vlády Roberta Fica. Dá sa predpokladať, že súčasná vláda bude stabilnejšia ako v prípade, že by sa SNS rozhodla vstúpiť do širokej

pravicovej koalície, ktorá by obsadila len 76 kresiel. Či budú koalíčné strany „na seba dozerat“, alebo budú „kradnúť spolu“ to ukáže čas. Podstatné však je, že akákoľvek vláda, bez ohľadu na to, či ju zostavuje Sulík alebo Fico neznamená výraznú zmenu v smerovaní krajiny. Kapitalistickým vládam vždy ostáva len niekoľko „možností“ – uvažovať ako čo „najlacnejšie“ prilákať investorov, diskutovať o miere zdierania a o miere daňové-

ho zaťaženia.

Vzdor-strana práce sa počas týchto volieb slovenskej spoločnosti predstavila a do ďalších volieb bude rozvíjať svoje štruktúry, politiku a činnosť. Aj keď strana vo voľbách očakávala lepší výsledok, mimoparlamentne posilnila. A aktívne pokračuje v činnosti. **Vzdor-strana práce**

"Keď Ťa dostanú na kolená, opráš sa a znova postav a bojuj, bojuj za svoju česť a ideály. A keď raz budeš niekde umierať potupený a zronený, spomeň si na to, že po všetkom tom zlom, si ty zostal stále ČLOVEKOM."

Je jednoduché zúčastniť sa volieb???

VZDOR – strana práce sa zúčastní volieb do NR SR, ktoré sa uskutočnia 5. marca 2016. Ako občania SR sme sa rozhodli využiť naše právo byť volení. Nestačí nám len voliť, lebo podľa nás je potrebné sa organizovať.

Sme strana pracujúcich, vykorisťovaných a utláčaných ľudí. Naša organizovanosť začala od jednoduchých foriem organizácii, ako napr. mládežnícke združenia a občianske združenia. Postupne prerástla do zložitejších foriem organizácie, ako sú odborárske zväzy a napokon politická strana.

Politická strana je vo všeobecnosti najvyšší stupeň organizovanosti pre každú spoločenskú vrstvu. Tak ako majú na presadzovanie svojich požiadaviek politické strany rôzni oligarchovia, finančníci, veľkopodnikatelia, ale aj obchodníci, malomeštiaci a rôzni špekulanti, presne tak musí mať svoju politickú stranu aj pracujúca trieda – robotníci, radoví zamestnanci, samostatne pracujúci živnostníci, učiteľia, lekári, drobní úradníci a pod....

Cesta ku kandidovaniu v súčasných voľbách pre takúto stranu nie je ľahká. Napriek všeobecne deklarovanému právu voliť a byť volení nie je ľahké sa volieb zúčastniť. Stručne by som vás chcel po našich vlastných skúsenostiach oboznámiť s celou radou finančných, technických a organizačných prekážok, ktoré strane pracujúcich ako sme my VZDOR – strana práce, komplikujú účasť vo voľbách.

1. VOLEBNÁ KAUCIA – v týchto voľbách to je 17 000 eur. Už toto z volebného a parlamentného boja vyraduje prakticky všetkých pracujúcich. Ak chce pracujúci človek kandidovať, tak buď v strane oligarchov, ktorí na to majú. To je však smiešne lebo je to ako keby myš dobrovoľne vliezla kocúrovi do papule.

Alebo potom je tu iná možnosť – solidarita a vzájomná podpora pracujúcich a utláčaných v rámci ich hnutia a politickej strany. Len vďaka tejto dôvere a podpore sme dokázali zložiť a zaplatiť kauciu, keďže v našom hnutí a strane nájdete hlavne robotníkov, zamestnancov,

živnostníkov, učiteľov, lekárov, študentov, nezamestnaných a dôchodcov. Stačí si prečítať našu kandidátnu listinu.

2. VOLEBNÁ BYROKRACIA – pre účasť vo voľbách je potrebné doložiť niekoľko podkladov ku kandidátnej listine. Predovšetkým to sú potvrdenie o zaplatení kaucie, vyhlásenie kandidáta a určenie splnomocnenca. Sú to zdanlivo jednoduché úkony lenže...

Všetky peniaze na kauciu a kampaň musia byť odoslané z transparentného účtu. Účet môže strana použiť len na 1 voľbu a musí ho viesť 5 rokov, teda ho platiť. Účet musí fyzicky vybavovať v banke, dokladovať k tomu potvrdenia z ministerstva za ktoré je potrebné zaplatiť...

Vyhlásenia kandidátov musí splnomocnenec kontrolovať a zhromažďovať u seba. To isté platí o určení splnomocnenca. Údaje musia byť napísané v presnom formáte tlačív z ministerstva.

To by nebolo najhoršie. Problém je, že forma týchto tlačív sa mení v každých voľbách a ministerstvo ich uvierajilo tak

počiatkom novembra. Termín na odovzda-
nie bol 6. december...

Nakoniec to treba fyzicky odniesť
v tlačenej aj elektronickej forme na minis-
terstvo. To sú finančné a technické pre-
kážky. Teraz k organizačným prekážkam.

3. ORGANIZAČNÉ PREKÁŽKY –
takže ak je niekto 8 hodín, 5 dní v týždni
v robote nie je ľahké túto volebnú byro-
kráciu organizačne zvládnuť. Ak už aj má
všetko spravené a pripravené – potvrdenie
o zaplacení kaucie, vyhlásenia kandidátov,
určenie splnomocnenca a vyplnenú kandi-
dátnu listinu v tlačenej aj elektro-
nickej forme, je potrebné ich fy-
zicky doručiť na ministerstvo.
Ak je na to 1 či 1,5 mesiaca času,
nie je pre radového pracujúceho
človeka ľahké toto všetko urobiť
správne, bezchybne a nakoniec sa
ešte objednávať na ministerstvo
a v práci si vybavovať voľno na
doručenie kandidátnej listiny.

Keď sa už toto všetko
s úspechom podarí, splnomocne-
nec musí fyzicky ísť na minis-
terstvo ešte raz po rozhodnutie. Po
voľbách je potrebné ešte odo-
vzdať záverečnú správu
o financiách.

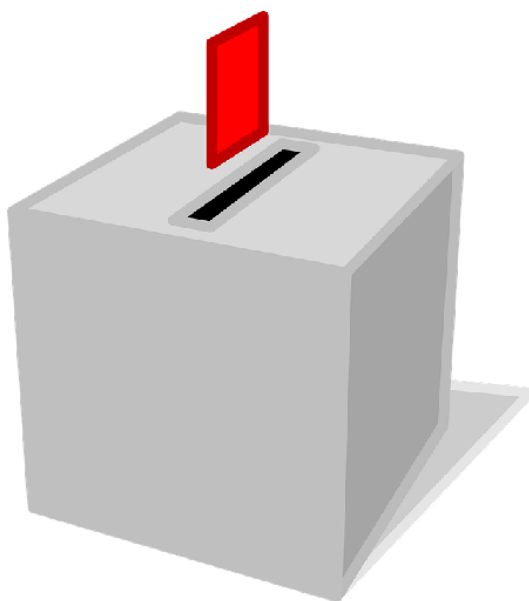
Ďalej – myslím si, že tieto 3 bo-
dy bohato postačujú. Stručne si to
zhrňme.

1. založiť transparentný účet,
k čomu treba požiadať ministerstvo
o doklady,
2. zložiť a zaplatiť volebnú kauciu,
3. dať uverejniť transparentný účet na
stránke ministerstva,
4. dopracovať sa ku správnym tlačivám,
5. určiť splnomocnenca,
6. dať vyplniť a zozbierať vyhlásenia
kandidátov,
7. získať potvrdenie o zaplacení kaucie,
8. správne vyplniť kandidátnu listinu
a napáliť ju na CD,
9. všetko skompletizovať a objednať sa
na ministerstvo,

10. vybaviť si voľno v práci,
11. fyzicky všetko doručiť na minister-
stvo,
12. zas si vybaviť voľno v práci a fyzicky
si ísť na ministerstvo po rozhodnutie.

Na toto všetko je tak mesiac – mesiac
a pol času. Je to 12 zdanlivo jednodu-
chých krokov, ktoré ale spolu tvoria zloži-
tý proces. Pre miliónárske politické strany
to je ľahké lebo si zaplatia celý aparát ľudí
a centrálu v Bratislave...

Čo však taký sústružník, mechanik, operá-

tor výroby, pekár, murár, stolár, elektri-
kár, predavačka alebo kadernička, ale aj
učiteľ, lekár, zdravotná sestra, úradník???
Ešte stále si myslíte, že pre ľudí patriacich
do pracujúcej triedy, ktorí robia 8, 10, 12
hodín, 5 – 6 dní do týždňa a na zmeny je
také ľahké kandidovať vo voľbách???

Skutočne nikde nie je napísané, že pracu-
júci človek nemôže kandidovať. Formálne
má každý právo voliť a byť volený. Všet-
ky byrokratické, organizačné, technické
a finančné záležitosti fungujúce akosi
pomimo to komplikujú. Jednoduché to
rozhodne nie je. Avšak nie je to nemožné.

Túto možnosť dáva vykorisťovaným
a utláčaným práve to, že sa začnú organi-
zovať. Jedine spoločným, organizovaným,
jednotným a disciplinovaným postupom
môžeme my pracujúci uspieť v boji proti
kapitalizmu, za socializmus. Voliť nestačí,
je potrebné sa organizovať
v mládežníckych, záujmových, ženských,
občianskych, antifašistických, študent-
ských a odborárskych organizáciách
a napokon v politickej strane pracujúcich,
vykorisťovaných a utláčaných.

Samotné voľby riešia len veľmi málo. Ani
volebné víťazstvo strany pracujúcich ne-
dokáže v tomto systéme zaručiť
zlepšenie ich života a pracovných
podmienok. Ako raz na margo
kapitalistických volieb povedal s.
Stalin:

*„Voľby vždy vyhráva tá spo-
ločenská vrstva, ktorej zástupcovia
sčítavajú hlasy! Nie je rozhu-
dújúce kto volí, rozhodujúce je kto
sčítava hlasy!“*

Naša prítomnosť je toho dokona-
lým dôkazom – pred týmito voľ-
bami bola zlikvidovaná Ústredná
volebná komisia, kde mala svojho
zástupcu každá kandidujúca poli-
tická strana. Na jej miesto je do-
sadená Štátna volebná komisia,
kde sú zastúpené len parlamentné
politické strany – strany veľkoka-
pitálu.

Spravíme a musíme spraviť, všet-
ko pre obnovenie všeobecných demokra-
tických práv občanov pošliapaných oligar-
chickým kapitalizmom, odstránime kapi-
talizmus, zorganizujeme skutočne demo-
kratické ľudové voľby, vytvoríme druž-
stvá, samosprávne a zamestnanecké pod-
niky, začneme budovať a vybudujeme
socialistickú spoločnosť v ktorej si všetko,
vrátane volieb, budú riadiť pracujúci a nie
vrstva vykorisťovateľov a jej politickí
reprezentanti.

Ing. Ivan Gaľa
tajomník VZDOR – strana práce

**VOLIŤ NESTAČÍ,
ORGANIZUJ SA!**

Member of
ICOR

VZDOR
STRANA PRÁCE

www.volitnestaci.sk

www.vzdor.org

www.volitnestaci.sk
Portál venovaný parlamentnému
boju
VZDOR-strana práce

Pirošík: Ospravedlňujem sa vám za dátum môjho narodenia

Prinášame vám ďalšiu sériu krátkych reakcií na opakujúce sa antikomunistické názory

Tentokrát sa čitateľ pohoršuje nad našim vekom, alebo nám argumentuje, aké je to od kapitalizmu milé, že máme komunistickú stranu.

Reagujeme predovšetkým preto, lebo tieto argumenty sa častejšie opakujú a ich autori ich považujú za „nesmrteľné“ – často krát preto, lebo iný argument voči nám nemajú.

Na antikomunistu Tomáša Hanuliaka reaguje predseda strany Stanislav Pirošík:

Pan predseda evidentne o casy minule nikdy ani len neskrtol.

Nekonečne sa vám ospravedlňujem za svoj dátum narodenia, ale komunistu zo mňa spravil súčasný režim. Predstavte si, ani Lenin nezažil socializmus – ale cárizmus a napriek tomu zaň bojoval a vybojoval ho.

To či človek zažil alebo nezažil socializmus nemá nič dočinenia s tým, čo zažíva a ako si predstavuje spravodlivejšiu a ľudskjšiu spoločnosť. Napokon každý v tom socializme zažil niečo iné. Antikomunistovi človek nikdy nevyhovie. Keď má 60 tak je to „starý blázon“, keď má 27 tak je to „mladý fanatik“. Dúfam, že aj mladých dvadsaťročných antikomunistov a kiskajugendov tiež karháte, že nič nezažili a preto nemajú právo hovoriť, že tu bola nesloboda.

Podme teda vašou metodológiou, v ktorej hovoríte, že históriu môžeme spoznávať len cez osobnú skúsenosť. Mám doma knihu „Dejiny Uhorska a Slováci“. Autori sa narodili v roku 1950 a 1954. Čo tí môžu vedieť o Uhorsku? Ved sa narodili 30 rokov po jeho rozpade!! Absurdné, veď nemajú ani poňatia o jeho štátnych hraniciach – nezažili ich. A teraz sa podržte – kniha začína vetou, že Svätopluk sa stal veľkomoravským kniežaťom v roku 871. To je už poriadne diletantstvo. Ako môžu oni narodení v 20. storočí vôbec niečo tušiť o nejakom Svätoplukovi?

Mladý chlapec siriaci reci jeho predkov (pravdepodobne funkcionarov KSC a I e b o S T B) . Nezažil nic,velebi vsetko.

Opäť dôkaz vášho obmedzeného uvažovania vy sociológ-pozorovateľ. Moji rodičia a ani prarodičia nikdy neboli členmi KSC. Ale keby aj boli, čo má byť? Otec je automechanik a matka zdravotná sestra a predstavte si – obaja si vedia porovnať život v socializme a kapitalizme. Alebo budete aj im nadávať? V mojom texte tiež nevidím ani jeden náznak „velebenia“. Vidno že ste ten rozhovor nečítali a ak čítali, tak nevímali. Nikdy som netvrdil, že všetko bolo bezchybné a naša strana kritizuje tie kroky, ktoré viedli k likvidácii socializmu, kritizujeme aj odtrhnutie sa strany od ľudí. Tvrdíme, že z obdobia 1917-1991 sa musíme poučiť, je to naša povinnosť ako komunistov. Ak ste ale nevšimli tak mnohí ľudia, ktorí vedia, že ten systém nebol ideálny sa prebúdzajú a vidia, že tento systém je podstatne horší ako po stránke ekonomickej, pracovnej, sociálnej, tak i kultúrnej!

Nezabudajte mladý pan,ze nebyt demokracie,tak dnes nemate moznost zalozit nejaky Vzдор

To je na tom to smutné. Nemuseli by sme zakladať VZDOR, aby sme sa tu na ulici dožadovali základných ľudských práv a dôstojného života. Založili by sme niečo iné – napríklad športový krúžok. Demokracia nie je o tom, že sa tu budeme sťažovať a potom sa rozídeme domov, demokracia nie je o tom, že pracujúci človek je len prívieskom kapitalistického kasína. Demokracia nie je o tom, že napriek obrovskému rastu produkcie je tu čoraz väčšia bieda. Demokracia je o tom, že vlastnime svoju krajinu – svoje hospodárstvo a že o ňom rozhodujeme, a že v ňom robíme pre seba. Ale sám uvidíte že ak VZDOR bude úspešný a o tom som presvedčený pretože pravda musí zvíťaziť, tak uvidíte ako to kapitalisti s tou

„demokraciou“ myslia. Už neraz ukázali, že sú schopní utopiť v krvi každý pokus o sociálnu spravodlivosť.

O propagácii cez fb,bilboardy uz ani pisat nemusim....

Necítim sa tým nijako vinný. Vinný by som sa cítil, ak by som nevyužíval všetky dostupné prostriedky. Keď korporácie dokážu využívať prácu celých národov pre plnenie svojich

vreciek, keď rabujú prírodné bohatstvo, keď si robia z ľudí stroje za pár drobných a zriaďujú tu celoplošne gulagy s prísnyim režimom, kde sa dvaja kolegovia nesmú ani medzi sebou rozprávať a zarábajú 400 €, tak sa necítim nijako vinný, ak využijem všetky dostupné prostriedky proti kapitalizmu, ktorý je aj tak po zuby ozbrojený a má viac peňazí než celá pracujúca trieda planéty.Ja sa mám cítiť vinný za billboardy a FB? Velmi vtipné – až sa oni vzdajú svojich peňazí a pojdu robiť dvanaástky na stavbu :).

O tom,ze niekto financuje vasu kampan nie je pochyb,pretoze z vasich vyplat to mozne nie je. Cize ste jednou z mnohych stran,ktore sa tvaria „samostatnymi“.

Vidíte to, tato demokracia je nastavená tak, že chudobné strany sa ani nezložia na kauciu. Už nehovoriac o peniazoch vložených do kampane. Vy sa idete navzáť do strany, ktorej rozpočet je asi na úrovni jedného okresu strán Siet', Skok a pod? Tvrdím, že z našich výplat to možné nie je len dokazujete že právo kandidovať patrí len bohatým. Napokon – nie je vám podozrivé, že tu stále hovoríte o demokracii, ale stále nám tu vládnu len 2% zbohatlíkov?

Ale sklamem vás – mýlite sa. Dokážeme to zaplatiť zo svojich výplat. Predstavte si, nie každý zarába 400 €. Veď šikovných predsa vy “kapitalisti” podporujete nie? Aha ale zabudol som, vy kapitalisti podporujete iba tých “šikovných”, ktorí sa správajú ako malomeštiacki egoisti – kupia si luxusné auto, idú sa z neho posrať, nový dom a chodia na Dubai a pod.

Nie je sirenie a propagacia komunizmu trestným činom?

Asi ano, ale tento systém vám umožní prezentovať sa verejne. Za komunizmu by ste už boli hľadaní a deportovaní do Jachymova, ak by ste sirili protistatne reci.

Tým že niekto zakáže komunistické myšlienky nijako nezachráni kapitalizmus, ktorý je odsúdený na zánik. Zakázať komunizmus je rovnaké ako zakázať gravitáciu. O tom, že verejná prezentácia nemá nič s demokraciou som už hovoril. Ale obchádzate jeden základný fakt – porovnávate socializmus, ktorý bol v konflikte s magnátmi na druhej strane sveta zo súčasným kapitalizmom, ktorý je globálny a nemá nepriateľa. Dnes sa môže zísť aj milión ľudí a nič sa nestane – ničím nepohnú, rozídu sa domov. Ak ich vyšľahá polícia, žiadne médium nehovorí o “totalitnom násilí”. Ak si v socializme jeden disident “prdl”

– už stála na nohách celá Západná tlač, nehovoriac o tom, že mnohí kriminálni sa vydávali za “politických”. Ale v konflikte so socializmom sa aj kapitalizmus správal voči nepriateľom tvrdo, dôkazov je na tisíce. Napríklad:

1. Krvavé prevraty v Chile či Guatemale, kde vláda chcela znárodniť napr. lesy, bane a pôdu

2. Prečítajte si napríklad Pravdu Chudoby z 20. rokov, koľko robotníkov bolo v base za svoju činnosť, koľko streľby do štrajkujúcich. Tak napríklad: 2.2.1919 – Ružomberok – streľba do štrajkujúcich – 19 ranených, Bratislava 12.12.1919 sedem zastrelených, mnoho ranených. Hlohovec 18.8.1920 jeden zastrelený, sedem ťažko ranených. Vráble: 17.12.1920 traja zastrelení a 20 ranených. Krompachy 21.2.1921 4 mŕtvi a 15 zranených, Močenok 1.8.1922 1 mŕtvý ďalší ranený, Trenčín 8.10.1924 1 zastrelený, 8

ťažko zranených, Košúty 25.5.1931 3 zastrelení a mnoho zranených, Červená Skala 18.6.1932 – 2 mŕtvi, 21 ťažko ranených. Duchcov 4.2.1931 4 zastrelení + mnoho zranených. To je len u nás v ČSR

3. Prenasledovanie občanov USA za “neamerickú činnosť” – teda ak neboli antikomunistami..... ešte sa zastavím pri argumente, že v kapitalizme pridete o prácu aj bez toho, aby ste sa nejakou politicky prejavili.

Cest práci, pionieri. Pardon, Vy ani nevíete čo to bolo.

Naozaj nevíeme. Sme hlupáčikovia, ktorým dal niekto na ulici do ruky vlajocky a naučil ich pár hesiel.

Stanislav Pirošík,
predseda VZDOR - strana práce

Vzdor-strana práce zvolala do Prešova protest proti zločineckej organizácii NATO

Zhromaždenie ľudí **ZA MIER!**

23. január (sobota) o 14:00 hod.
pred Divadlom Jonáša Záborského
v Prešove

www.vzdor.org

VZDOR
STRANA PRÁCE

Vzdor-strana práce zorganizovala v Prešove demonštráciu proti NATO. Verejnosti na nej tlmočila svoje razantné a odmietavé stanovisko voči členstvu Slovenska v tejto zločineckej organizácii, hájacej záujmy vysokého kapitálu, nadnárodných finančných konzorcí, zbrojárskeho-vojenského komplexu a skorumpovaných vlád západnej hemisféry. Podujatie sa uskutočnilo aj napriek značnej nepriazni počasia, účastníci sa museli vysporiadať s nepríjemnými mínusovými teplotami, ktoré prenikali až pod kožu. Po zraze pred Divadlom Jonáša Záborského a úvodných slovách tajomníka strany Ivana Gaľu sa zhromaždenie presunulo

pred veliteľstvo 2. mechanizovanej brigády, kde priamo pred vchodom budovy, patrične „ozdobenej“ modrou vlajkou útlaku a teroru so symbolom NATO, dalo najavo svoje rozhorčenie nad účasťou našej vlasti na zločineckých operáciách tejto organizácie.

Nasledoval prejav predsedu Vzduro-strany práce a lídra jej kandidátky v nadchádzajúcich parlamentných voľbách Stana Pirošíka, ktorý na úvod pozdravil aj ďalšie protestné zhromaždenia v Trenčíne a Bratislave. NATO ostro odsúdil a zdôraznil rozpor medzi proklamovanými cieľmi a jeho skutočnou úlohou v neoliberalnom kapitalistickom zriadení: „Teší ma, že sa na Slovensku sformovalo hnutie odporu proti NATO. Nejde však iba o to, ide o samotný kapitalistický systém, kto-

rý je živý vojnu, násilím, nenávisťou a konfliktami.“

Spomenul aj septembrovú blokádu konvoja americkej armády, kde členovia a aktivisti Vzduro-strany práce spoločne s inými mimoparlamentnými stranami a občianskymi aktivistami preukázali veľkú dávku osobnej statočnosti a citu pre spoluzodpovednosť za stav sveta a našu budúcnosť: „Som rád, že sme sa im na hraniciach dokázali postaviť, aj keď neúspešne, zatlačení ťažkoobťažnosťami. Nabudúce sa pripravíme lepšie.“ Poukázal aj na kapitalistickú propagandu, snažiacu sa bagatelizovať

krvavé udalosti vo svete, motivované geopolitickými záujmami a hromadením ziskov, a kompromitovať akýkoľvek odpor voči vojnovému vraždeniu onálepkovaním za platených ruských agentov: „Je to ako mccarthismus v 50. rokoch v USA. Už iba čakám, kedy zatknú aj nás za tzv. neamerickú činnosť.“

Pirošík stručne zhrnul aj hlavné dôvody, ktoré vytvárajú živnú pôdu pre fašizáciu spoločnosti a zvyšujú hrozbu svetového vojenského konfliktu – hospodárska kríza spojená s migrantskou krízou a s ním súvisiacim chaosom, čo na jednej strane spôsobuje islamizáciu a import islamských fundamentalistov do Európy a na strane druhej zas reakciu v podobe posilňovania neonacizmu. Líder kandidátky tiež demaskoval skrytú tendenciu kapitalistického zriadenia, snažiaceho sa udržiavať permanentné napätie medzi znesvätenými národmi, etnickými a náboženskými skupinami: „Celý tento stav kapitalistom vyhovuje. Vyhovuje im, keď sa ľudia, národy medzi sebou nenávidia. Vojna je dobrý biznis pre zbrojársky priemysel. Ale zároveň aj zničená krajina je dobrý biznis pre ďalšie odvetvia, pretože spôsobí ekonomický rast, nové obrátky trhu, nové obrátky na burze.“

Predseda Vzduoru-strany práce osobitne vyzdvihol heroizmus kurdskeho národa, ktorý svojou statočnosťou vytvára účinnú obrannú hrádzu pred expanziou Islamského štátu na severe Sýrie. Zároveň poukázal na často prehliadané obchodné vzťahy Turecka, nášho „spojenca“ a člena NATO, s Islamským štátom. „Nás nikto nikdy neprimä nenávidieť iný národ,

nikto nás nevtiahne do bratovražednej vojny! Svojich bratov vždy vrátne objímeme a nikdy nebudú našimi nepriateľmi. Práve naopak, vždy sme podporovali a budeme podporovať úsilie národov celého sveta o oslobodenie sa spod jarma kapitálu, ktorý pravidelne vedie ľudstvo do vojen. Ak máme proti niekomu namieriť zbrane, je to trieda vykorisťovateľov. Milujeme svoju vlasť a sme priateľmi vykorisťovaných každého národa na zemi, chceme, aby všetky národy boli priateľmi.“

Ako ďalší pred účastníkov predstúpil Miroslav Pomajdik, ktorý ako podpredseda strany pre zahraničie rozmenil na drobné súčasnú geopolitickú situáciu. Na začiatku svojho príhovoru sa zmienil o neoliberalnej modle Francisovi Fukuyamovi, ktorý začiatkom 90. rokov básnil o „konci dejín“: „Písal, že po páde socialistického tábora a skončení studenej vojny bude zrazu všetko dobré, nebudú vojny, nebude chudoba, ani sociálne napätie. Dnes vidíme, že opak je pravdou. Vidíme, v akom chaose je Afrika a Tretí svet a tento chaos sa pomaly presúva už aj do Európy.“ Pripomenul aj patovú situáciu na Ukrajine: „Ten konflikt, vraždenie a všetko, čo sa tam dnes deje, prišlo vtedy, keď sa sily, ktoré sa dostali k moci, rozhodli vstúpiť do NATO za každú cenu. Zrazu sa tam objavili pravicové bojovníky z Pravého sektoru, zrazu určití ľudia začali miznúť. Novinári neboli len zastrašovaní, mnohí boli dokonca zavraždení, za bieleho dňa. Dodnes sa to nevyšetri-

lo.“ Nezabudol spomenúť ani usilovnú angažovanosť neslávných slávnych „odborníkov na privatizáciu“ Dzurindu s Miklošom na Ukrajine.

Pomajdik upozornil aj na situáciu ukra-

jinského komunistického hnutia, pre ktoré po majdanovskom puči nastali krušné časy: „Sme solidárni s ukrajinskými komunistami, ktorí nečelia len zákazom, ale aj fyzickej likvidácii. Do dnešného dňa bolo podlo zavraždených okolo 50 členov Komunistickej strany Ukrajiny. O tomto sa nehovorí, naše médiá nepovedia o tejto odvrátenej tvári akože demokratickej Ukrajiny. Podľa informácií, ktoré sme dostali priamo od KSU,

momentálne sedí až 150 členov mládežníckej komunistickej organizácie v base iba zato, lebo vyjadrili svoj názor!“

Krátko sa zmienil aj o režime Muammara Kaddáfího, ktorý sa znenazdajky stal trňom v oku organizácií a vlád slúžiacich nadnárodnému

kapitálu. Rozvrat stabilného líbyjského režimu so silným sociálnym programom v prospech občanov vytvoril živnú pôdu pre nárast terorizmu, extrémizmu a neznášanlivosti. „Padol ten režim a zrazu je Líbya v troskách. Zrazu sa objavil Islamský štát, zrazu máme rôzne organizácie typu Al-Šabab v Somálsku a mnohé ďalšie islamské teroristické organizácie, ktoré naberajú na sile. Aj migrantská kríza vznikla následkom nestability v Líbyi, občianskej vojny v Sýrii či chaosu v Iraku. Vieme, že násilie bude vždy plodiť iba ďalšie násilie a že títo zúfalí ľudia žijúci v chudobe a násilí sa budú stavať proti tomuto západnému svetu, pričom nebudú rozlišovať, že ich zabijajú Briti, Francúzi alebo Američania a ich korporácie, ale budú nás všetkých, Slovensko, Česko i Poľsko, hádzať do jedného vreca s agresormi. Nakoniec my budeme doplácať na to, že NATO šíri teror po celom svete. Vzдор-strana práce je preto tvrdo za vystúpenie z NATO, pričom je nevyhnutné, aby sa aj ďalšie štáty postavili proti tejto organizácii.“

Na záver ešte podpredseda Vzduoru-strany práce zdôraznil mechanizmus vytvárania

imaginárnych nepriateľov, prostredníctvom ktorého NATO a ostatní prisluhovači kapitalistického zriadenia zasievajú strach do ľudí, aby ich mohli ľahšie ovládať. Svoj prejav zakončil výzvou na mierové riešenia: „Nemôžeme súhlasiť s tým, aby ľudia v mene nejakého kapitálu a geopolitických šachových partii proti sebe bojovali. My toto nemôžeme dopustiť. My musíme jasne hovoriť, že sme za mierovú Európu, že sme za mierový svet, že sme za mierové spolunažívanie národov. Že ani jeden národ, dokonca ani ten americký národ, nie je naším nepriateľom. My budeme takisto podporovať aj pracujúcu triedu a ľudí v Amerike, lebo tí za politiku svojej krajiny nemôžu.“

Nasledovala krátka kultúrna vsuvka v podaní aktivistu Vzduoru-strany práce zo západnej regionálnej organizácie Lukáša Perného, ktorý si tentoraz zvolil formu krátkej, ale o to výstižnejšej básne: „Stojíme na hranici vekov, kedy ľudstvo môže si vybrať. Môže byť osvietené svetlom alebo zaniknúť v temnotách. Mierová fakľa horí pre tých, ktorí veria v silu spravodlivosti. Ak tento svet zanikne, budeme práve my tí, ktorí ho chceli zachrániť. Ak prežije, dejiny nás možno ocenia. Nebojujme pre ich zisky! Zastavme ich bratia, veď sa oni stratia a poslední ľudia ožijú! Chceme mier, nechceme vojnu.“

Protestné zhromaždenie sa skončilo symbolickým pochodom k Duklianskym kasárňam, kde si účastníci uctili pamiatku padlých hrdinov. Pri pamätníku si tajomník strany Ivan Gaľa vzal záverečné slovo: „Dovoľte, aby som sa na záver dnešnej demonštrácie podakoval za aktívnu účasť. Bohužiaľ, v súčasnosti je pamiatka potupená tým, že nad ňou veje vlajka zločineckej organizácie NATO. Veľmi si vážim, že ste dneska prišli, nebáli ste sa verejne prejaviť svoj názor a verím, že nás, bojovníkov proti kapitalizmu a fašizmu a bojovníkov za mier a socializmus, bude stále viac. Pevne verím, že slobodu si zase vybojujeme a udržíme.“

Spracoval Tomáš Bóka

Vzдор-strana práce pokračuje v práci a rozširuje svoju pôsobnosť na Slovensku: Vznikli štyri nové organizácie strany!

VZDOR-strana práce krátko po voľbách nezaháľala, čím chce jasne ukázať, že nie je mediálnym projektom, stranou na jedno použitie a že percentá pre ňu nie sú všetkým. Strana poučená z volebného výsledku pracuje tam, kde je to najpotrebnejšie. A jednou z týchto prvoradých úloh je práve budovanie kvalitných štruktúr. Naším členom a sympatizantom sa v mesiaci marec podarilo založiť štyri nové organizácie a ďalšie sú na spadnutie.

Úspešne boli založené tieto organizácie:

VZDOR-strana práce Horehronie – okresy Brezno a Banská Bystrica
kontakt: horehronie@vzdor.org

VZDOR-strana práce Dolné pohronie – okresy Žiar nad Hronom a Žarnovica
kontakt: dolnepohronie@vzdor.org

VZDOR-strana práce Trnava – Trnava a okolie
kontakt: trnava@vzdor.org

VZDOR-strana práce Nitra – Nitra a okolie
kontakt: nitra@vzdor.org

Vzдор-strana práce pokračuje vo svojej politickej činnosti, momentálne naberať nových členov, vznikajú nové kluby po celom Slovensku a chystáme ďalšie aktivity. Bojujeme ďalej a nevzdávame sa za žiadnych okolností, lebo našim cieľom je ochrana práv pracujúcich a presadzovanie ich požiadaviek, lebo pre nás sa nezačína a nekončí boj za spravodlivejší a humanistickejší systém sedením v parlamente, lebo my vyvíjame každodennú politickú činnosť úspešne aj mimoparlamentu, v tom sa líšime od kapitalistických strán, pre ktorých jedinou vidinou úspešnosti je sedenie v parlamente a parazitovanie na kapitalizme. Sme tu, budeme tu a budeme naberať na sile, no to už všetkým ostatným zapredaneckým stranám bude odzväňať.

Vzдор-strana práce

Pokračujeme v práci: časopis VZDOR dvíha svoju kvalitu

...informácie
spoza barikády...

VZDOR-strana práce krátko po voľbách nezaháľala, čím chce jasne ukázať, že nie je mediálnym projektom, stranou na jedno použitie a že percentá pre ňu nie sú všetkým. Strana poučená z volebného výsledku pracuje tam, kde je to najpotrebnejšie. A jednou z týchto prvoradých úloh je aj zlepšenie informovanosti verejnosti, spracovávanie a komentovanie tém, ktoré hýbu spoločnosťou.

Niektorí si už všimli, že v marci prešiel portál nášho časopisu VZDOR www.casopis.vzdor.org výraznou zmenou. Chceme ho

orientovať viac publicisticky, venovať sa rôznym témam či už z domova, zo sveta, z ekonomiky, politiky i kultúry. Pravidelnosť zverejňovania textov bude podstatne vyššia než doposiaľ. Texty pribúdajú a budú pribúdať takmer denne. Dôležitou časťou bude aj videosekcia. Redakcia a aj konečný dizajn ešte stále prechádzajú reorganizáciou.

Nebránime sa ani príspevkom a názorom vás - čitateľov. Svoje postrehy a texty môžete posielat' na adresu redakcia@vzdor.org

Oceliarsky priemysel ukazuje, kam smeruje kapitalistické kasíno: Čo navrhuje Vzdor-strana práce

Posledné udalosti v oceliarskom odvetví nám názorne ukazujú, že kapitalistická konkurencia okrem neraz krátkodobého udržiavania cien – vedie okrem iného aj k drancovaniu životného prostredia nerešpektovaním noriem, k drancovaniu ľudských bytostí v podobe nerešpektovania zákonov, prepúšťania pri zachovaní produktivity, k zatváraniu oceliarní, znižovaniu kvality, hromadnému prepúšťaniu a v neposlednom rade k nelogickému javu, kedy sa na stavbu v Európe dodáva oceľ z ďalekej Číny, čo opäť súvisí s ďalším ekologickým zaťažením. Podobný nonsens sa však deje aj v iných odvetviach kapitalistického hospodárstva, napríklad potravinárstvo. Ďalším problémom je kapitalistická orientácia na neustály odbyt. Pokiaľ máme v kapitalizme vyrobené viac než je dopyt, tisícky ľudí prichádzajú o prácu, fabriky krachujú začína medzi nimi tvrdý boj, ak sa chcú udržať na trhu musia prijať neraz neprijateľné pracovné podmienky. V neskorších fázach dochádza k úmyselnej likvidácii vyrobeného. Súkromní kapitalisti žiadajú štáty a teda daňových poplatníkov o úľavy, stimuly či kúpu nových technológií. Chudobní sú teda charitou pre bohatých, len preto aby si udržali svoju prácu. Zatiaľ čo veľké

korporácie dostávajú úľavy, živnostníci a drobné firmy, ktoré nemajú v rukách veľké páky dostanú ešte väčšiu záťaž.

V Európskom oceliarskom priemysle prišlo o prácu v dôsledku krízy už 85-tisíc ľudí. Diskutuje sa aj o prepúšťaní v US Steel Košice, kde by mohlo prísť o prácu okolo 1000-1500 ľudí. US Steel Košice, (niekdajšia VSŽ – pýcha socialistického priemyslu, ktorá zamestnávala podstatne viac ľudí a ponúkala podstatne širšiu škálu výrobkov, počas mečiarovskej rabovačky privedená

na hranicu krachu, odovzdaná „záchrancom“ Američanom) dnes ešte stále vykazuje zisk. Podľa Hospodárskych novín zisk pred zdanením a úrokmi v košických železiarňach dosiahol za tretí štvrtrok roku 2015 približne 17 miliónov eur. Kde tieto peniaze končia, je otázne. Dá sa predpokladať že sa nimi aspoň trochu znižujú obrovské straty spoločnosti v USA.

Kapitalisti, ktorí sa oháňajú konkurenciou zrazu protestujú proti tým, ktorí dokážu vyrábať lacnejšie a požadujú „férové hry“. Kapitalizmus však nikdy férovou hrou nebol – vždy bol džungľou a kasínom. A či sa to niekomu páči alebo nie – systém smeruje k tomu, že všetko sa bude vyrábať v krajinách s najlacnejšou pracovnou silou, teda predovšetkým v Číne. Dnes napríklad odevný priemysel pre obyčajných ľudí aby si udržal odbyt si ani nemôže dovoliť zaplatiť iného robotníka ako čínskeho či bangladéžskeho. Najhoršie však na celom systéme je to, že jedni prichádzajú o prácu preto, aby iní pracovali v neľudských podmienkach.

Čo v takejto situácii robiť?

Trvalým riešením je odstrániť kapitalis-

s a
nič
ro-

tickú konkurenciu a zaviesť socialistickú spoluprácu. Čo to znamená? Znamená to, že bude vybudovaných toľko oceľiarň v rukách národa, koľko je približne potrebné na pokrytie potrieb priemyslu. Tieto oceľiarne nie sú voči sebe v konkurenčnom vzťahu, každá má svoj región, pre ktorý pôsobí ako dodávateľ. Národné hospodárstvo garantuje podstatne nižšiu cenu, ako systém súkromných dodávateľov, ktorí celú výstavbu len predražujú.

Národné hospodárstvo tiež garantuje, že žiadnych 53 miliónov € ročne neodíde do USA. Keďže socialistický štát je pánom a majiteľom hospodárstva, nie je nútení s niekym vyjednávať, niekoho odškodňovať a dotovať, môže v prípade potreby preorientovať výrobu či celé odvetvie. Môže tiež garantovať znižovanie pracovnej doby pri zachovaní miezd. Neodmysliteľnou súčasťou dnešnej doby je tiež investícia do najmodernejších filtračných technológií.

Čo ale robiť krátkodobo – teraz?

Pokiaľ myslíme na človeka a ide nám o jeho prežitie, mali by sme tlačiť predovšetkým na:

- udržanie pracovných miest aj za cenu obmedzovania ziskov
- tlačiť na dodržiavanie pracovných podmienok výroby, blokovat' obchod s výrobcami, ktorí nedbajú ani základných pracovných práv
- tlačiť na dodržiavanie ekologických limitov, blokovat' obchod s takými výrobcami, ktorí bezohľadne produkujú neprijateľné množstvo emisií

Bez triednych odborov, ktoré prepájajú ekonomický boj s politickým však nie je možné dosiahnuť trvalé víťazstvo a pokojný život bez obavy o budúcnosť. Neraz totiž dochádzame k situáciám, kedy odborári aj zamestnávateľia svorne tvrdia „nedá

bit“ a to práve preto, lebo rešpektujú kapitalistický systém a svoje postavenie v ňom. Avšak prečo by v ťažkých časoch kapitalistickej konkurencie mali neustále doplacať len zamestnanci? Nemali by odbory jasne a triedne odpovedať: „V čase rastu ste z našej práce vytĺkali milióny ziskov a teraz si chcete zachovať svoj status, svoje milióny a nás vyhodit' na ulicu?“ Ved' sami kapitalisti, ktorí hovoria o „ťažkých časoch“ by nikdy nedovolili aby prišli „lepšie časy“, lebo by stratili svoju moc, postavenie a milióny. Ich príjmy by klesli „len“ na úroveň riadne zabezpečeného človeka.

Preto je potrebné začať v odboroch okrem platov diskutovať aj politiku! Byť apolitickým znamená nechať druhých robiť politiku proti sebe!

VZDOR – strana práce

VOLIŤ NESTAČÍ—ORGANIZUJ SA!

Staň sa členom VZDOR-strany práce
Prihlášku nájdeš na www.vzdor.org

Čítaj, piš, rozširuj, organizuj sa!

Časopis si môžeš predplatiť na adrese:

redakcia@vzdor.org

Na danú adresu tiež môžeš posielat' svoje námety, pripomienky, texty, polemiku i kritiku.

“ANI KVAPKA ROPY OLIGARCHOM, HEKTOLITRE VODY ĽUĎOM!”

Ústava SR: Nerastné bohatstvo, jaskyne, podzemné vody, prírodné liečivé zdroje a vodné toky sú vo vlastníctve Slovenskej republiky. Slovenská republika chráni a zveľaďuje toto bohatstvo, šetrne a efektívne využíva nerastné bohatstvo a prírodné dedičstvo v prospech svojich občanov a nasledujúcich generácií.

Nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Prírodné bohatstvo patrí nám ľuďom, nie zahraničným podnikateľom, ktorý sa chcú len nabaliť

- Nedajme si zničiť našu prírodu, pretože je to to posledné, čo nám ešte neukradli
- Veľkokapitál nemá žiadne právo zbohatnúť a ničiť našu krajinu, nedovoľme im vziať ho nám
- Voliť nestačí, organizuj sa!
- Postavme sa im spoločne na odpor!

www.vzdor.org

ODCHÁZENÍ

Viděl jsem chlapa na balkoně, co pravdu, lásku hlásal skromně.

Viděl jsem fabriky plné šťastných lidí, co tomu chlápku jeho bláboly uvěřili.

Ten chlápek se napařoval, jak svou zemi s láskou miloval.

Jak chválili ho cizáci, co slíbili mu Skopčáci.

Na Hradě jsem viděl chlapa stejného, když vrátil sám sobě majetky druhého.

Když cizáky si přizval k vládnutí a My jsme stáli bez hnutí.

Nastal velkých řečí čas, postupně z fabrik zmizel jas.

Proč k tomu došlo, kdo to ví, kdo si to jednou zodpoví ?

Kdo vrátí nám fabriky, úsměvy šťastné, lidi bez bídy?

Kdy přestanou se z naší práce cpát a s mlaskající hubou se nám smát ?

Probud'te se lidé, už je čas, ať jejich smích už vezme Ďas!

Mlaskání a žraní bylo dost, odejděte

na věčnost !

Prosinec 2011 – Dělníci z Ostravy

 Kominform

ČESKOSLOVENSKO

Československý komunistický videokanal na YouTube:
[Youtube.com/user/kominformcs](https://www.youtube.com/user/kominformcs)